

ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΒΗΜΑ

Ἀλλοίμονον περὶ ὁ χρόνος!
καὶ φεύγει τὸ μεῖδιον ἀπ' τὰ χεῖλη,
τὴν δὲ χαρὰν μας, μόλις ἀνατείλει,
τὴν σβύνει ἡ ἀνάμνησις κι' ὁ πόνος.

I

Ἀλέκτορος ἠκούσθη ὁ ὄξυς κρωγμός
καὶ δώδεκα δονήσεις ἐνὸς κώδωνος...
οὐδέν τι ἄλλο ἦτο πρᾶγμ' ἀπλούστατον!
πλὴν πόση εἰρωνεία εἰς τὸν ἤχον των!
Κλαγγή δὲν ἦτο κώδωνος ἐκ τῶν κοινῶν
ὑπῆρχεν εἰς τὸ βάθος τῆς ἀλλοτῶν τι,
ὡς πελωρίας πτέρυγος πτερύγισμα,
ὡς γέλως τις λανθάνων, ὑποχθόνιος.
Ἐν ἔτος μας παρήλθεν ἀνεπιστρεπταί!
Ἐμπρὸς ἀκόμη, πάντοτε ἔμπρὸς, ὀνητοί!
Ἰδέτε· νέον ἔτος βαίνει μειδιῶν,
τὸ παρελθόν, ἀνίας πλήρες, οἷχεται
ὕγρον ἐκ τῶν θακρούων μας καὶ ἀηδῆς.
Ἀπῆλθε πλέον· ῥίψατε τὸν μέλανα
τῆς λήθης πέπλον ἐπ' αὐτοῦ, ὡς σάβανον,
καὶ πρὸς τὸ μέλλον, θεαταὶ παροδικοί,
ἐλπίζον ἀτενίσκατε τὸ βλέμμα σας.
Σᾶς φέρει ῥόδα, ἔαρ, μειδιάματτα.
Ἡ τῆς ἐλπίδος χεὶρ φαίδρ᾽ καὶ ἀνθηρ᾽
χροῖζ' τὸ ἐχρωμάτισεν ἡ γόησσα.
Χαρήτε, χαιρετίσατε, ὑμνήσατε...

Ἀλλοίμονον, τυφλοί! Μεστὸς ὁ βίος σας
τυγχάνει ῥόδων καὶ εὐχῶν καὶ ὑπ' αὐτάς,
ὡς μέλας πένθους τάπητος ἀποτρόπαιος,
κοιμάται τόσος θρήνος, τύφισ, ἔρεβος.

Τὴν κόριν τῶν αἰώνων μάτην βεδνηκώς
ἐπὶ ὅστων τοσούτων διηρεύνησα·
σωρὸν παθῶν ἀπέραντον καὶ ἀμορφον
παντοῦ διεῖδον φρίττων καὶ ἐκάστατε,
ἐξ ὕλης τῆς αὐτῆς τὰ ἔτη πίπτοντα,
νὰ ἀνοψῶν τὸν γιγαντώδη κολασσόν
τοῦ παρελθόντος τοῦτον. Πᾶποτ', οὐδαμοῦ
εὐδαιμονίας φάσμα τὸ θακρόδρεκτον
ἀντίκρουσέ μου ὄμμα. Κρύα πτώματα
ἀποπτυστῶν ἐλπίδων, φιλοδοξιῶν
οἰκτρῶς συμμεμιγμένα, φεῦ! ἐρείπια,
ἐν λήθῃ καὶ σαδάνῳ πάντα ἀδελφὰ
κατέκειντο, κ' ἐντὸς αὐτῶν κ' ἐνιαχοῦ,
αἱ τόσ' εὐχαί μας, κρᾶμα τάφου καὶ ζωῆς,
ὠχρὰν τιν' ἀντανάκλασιν διέχεον...
Ταχὺς ὁ χρόνος βαίνων καὶ ἀμείλικτος
συμπαρασύρει τὴν ἐλπίδα μετ' αὐτοῦ·
κ' ἡμεῖς ἀκολουθοῦντες ταύτην, τρέχουμεν,
ὡς κύνες πρὸς τὴν φεύγουσαν τροφήν, κ' ἰδοῦ,
ἐντὸς τοῦ σκότους, πρὸ ἡμῶν, λευκάζει τι
προσκόπτομεν ἐξαίφνης εἰς τὸν τάφον μας.

Ἰδοῦ καὶ ἤδη πρὸ ἡμῶν παρήλασεν
ἐν ἄλλῳ ἔτος ἀμείλικτος διαδὼν
καὶ ἔδωκεν ἐν βῆμα πρὸς τὸν τάφον μας.
Χαρήτε, χαιρετίσατε, ὑμνήσατε!

II

ὦ δάκρυ ἐντὸς σκώμματος δριμέος, αἰωνίου,
σὲ εὐλογῶ, ὦ θάνατε!

Δέν σε φοβοῦμαι! σ' εἶδον, παῖς ἔτι μικρὸς,
ἄρπάζοντα τὰ ῥόδα τὰ περὶ ἐμέ·
τὴν κρύαν σου πνοὴν ἐγγύς εἰσέπνευστα,
ὦ θάνατε ὦρατε, ὑπερήφανε!
καὶ τὸν μοῖρατον καὶ ὀξύν σου ὄνυχον
εἰς τόσα εἶδον φίλτατά μου μέτωπα
βαθέως, ὦ! βαθύτατα εἰσδύοντα·
καὶ σ' ἀγαπῶ διότι, μόνος ἀύστηρὸς
καὶ μέγας, σὺ μὲ δάκρυ πένθους περατοῖς
τὴν κωμῳδίαν τῆς ζωῆς τὴν ὀχληράν.
Πλὴν ποῦ μᾶς σύρεις οὕτω; Ῥόδον κἂν ἀνθεῖ
ἐρυθριῶν εἰς τοῦ φωτός τὸ φίλημα
κ' ἐκεῖ; Κ' ἐκεῖ εὐώδης καὶ ὑπόπτερος
ἡ αὔρα πτερυγίζει ἄρᾳ γε φαίδρᾳ;
ἢ μήπως, μετὰ βίον στεναγμῶν μεστὸν,
βαρὺ ἐπὶ τοῦ στήθους μας κ' αἰώνιον
θὰ καθεσθῇ μηδὲν, ὦ θάνατε; μηδέν!
Ἰδοῦ, θηλητηρίου ἄλλη τις σταγὼν
καὶ πάλιν, ἔτος ἄλλο, πρὸς τὸν τάφον μας
μᾶς ἔσσυρ' εὐχομένους καὶ ἀνθοσσεψίς.
Ἵμνήσαμεν μὲ κύμβαλα τὸ γῆρᾶς μας
καὶ εἰς τὴν παρακμὴν μας ἐσκιρτήσαμεν,
ἐνθῷ, ἀμείλικτος καὶ κρύφα μειδιῶν,
ὁ χρόνος βαίνει, φεῦ! τὸ προαιώνιον,
ἀθύρυνόν του βῆμα, πνέων μαρασμόν.

III

Ἀπασαι αἱ γενναῖαι κοινωνικαὶ ἀκτῖ-
νες πηγάζουσιν ἐκ τῆς ἐπιστήμης, ἐκ
τῶν γραμμάτων, ἐκ τῶν τεχνῶν, ἐκ τῆς
διδασκαλίας. Ποιήσατε ἀνθρώπους! Τὸ
τηλαυγὲς ζήτημα, περὶ τῆς παγκοσμίου
ἐκπαιδεύσεως, θὰ τεθῇ θάπτον ἢ βρά-
διον ὡς ἀπόλυτος καὶ ἀκαταμάχητος
ἀλήθεια... Ἀλλ' ἄγετε, ὦ φιλόσοφοι,
ἐκκαίετε, σκέπτεσθε ἀναφανδόν, τρέχετε
περιχαρεῖς ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἀναμιγνύεσθε
μετὰ τῶν ἀγοραίων ἀσπαζόμενοι αὐτοὺς
ἀδελφικῶς, διανέμετε εἰς αὐτοὺς ἀλφα-
βητάρια, σπείρετε ἐνθουσιασμόν. Οἱ
γυμνόποδες ἐκεῖνοι καὶ ἀμαθεῖς δύναν-
ται νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς τὴν τοῦ ἰδα-
νικοῦ ἐπίτευξιν. Ῥίψατε τὴν ἄτιμον
ἄμμον ταύτην, ἣν καταπατεῖτε, εἰς τὴν
κάμινον τοῦ πυρός, ν' ἀναλυθῇ καὶ ν'
ἀναβράσῃ καὶ θὰ μεταβληθῇ εἰς λαμ-
πρὸν κρύσταλλον, χάρις εἰς τὸν ὁποῖον
ὁ Γαλιλαῖος καὶ ὁ Νεύτων θ' ἀνακαλύ-
ψωσι τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ....

(Οἱ Ἀθλοὶ ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγου Μ. Γ'.)

Ὦχρὸς πρὸς δύοσιν, πλὴν εἰσέτι φαινὸς
ὁ Φοῖβος κλίνει, Βίκτορ, καὶ τὸ ὄμμα σου,
μὲ δάκρυ τρέμον πλὴν μὴ πίπτον εἰς τὴν γῆν,
τὸν θεωρεῖ ἡρέμα ὀλισθαίνοντα.

Τὰς χεῖράς σου, τασάκις ἄλλοτε καὶ νῦν
πρὸς ἐναγκαλισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος
ταθείσας, ἐπὶ στήθους ἤδη γηραιοῦ
συνέχεις συνημμένας. Σὲ φαντάζομαι,
ὦ Βίκτορ Οὐγε, κ' ἐννοῶ τὸ δάκρυ σου.

Ὅποια τις χρυσόπτερος ἐλπίς, θνητὲ
μεγάλε, τὴν κατάλευκόν σου πολιάν,
τὸ βλέμμα σου τὸ κλαῖον, τὴν καρδίαν σου,
τὴν ἐξ ἀγάπης, ἔρωτος καὶ οὐρανοῦ,
εὐθόμως πτερυγίζουσιν ἐν τῇ κενῇ
προσέλκει; Ἡ ὁποῖαν μυστικὴν αὐδὴν
ὁ δῶν ἤδη ἐν πορφύρᾳ καὶ χρυσῷ
σοὶ ἀποστέλλει ἥλιος;

« Ἀνάστητε !

Εἰς αἶμα' ἀθῶν πάντα κατεδράχθησαν
τὰ ῥόδα μας· διψῶμεν ὕδωρ καθαρὸν·
ἀπηύδωσεν ἡ χεὶρ μας σφάζουσ' ἀδελφούς.

Ταλαίπωροι ! Ὁ τάφος χαίνει πρὸ ὕμων
βραδέως προχωρεῖτε ! ἀπολαύσατε !

Τὰ κρῖν' ἀνθοῦν εὐώδη καὶ ἡ ἀηδὼν
τὸ χαρωπὸν τῆς ἄσματος δι' ὕμῃς παιδρᾶ,
ἀκάματος ἐκχέει, ὦ ἀχάριστοι !

Κυλίζει μαργαρίτας καὶ ἀδάμαντας
ὁ ῥυαὶ πέραν παίζων μὲ τὰς ὄχθας του.

Εἶναι κοινὸν τὸ ἔαρ, τὸ μεῖδιμα !

Ὦ ! ἔως πότε αἶμα ἐν πολιτισμῷ,
κ' ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ μαῦρος μεσαιῶν ;

Πληρώσατ' ἐξ ἀγάπης ἤδη καὶ ζωῆς

τὰ μέχρι τοῦδε θάνατον ἐμέσαντα

ἀκόρεστά σας ὅπλα, σφενδονίσατε

περὶ τὴν οἰκουμένην ὅλην φαινὰς

τὰς δύο μόνας λέξεις καὶ περιλαμπεῖς :

Ἄ λ λ ἡ λ ο υ ς ἀ γ α π ᾶ τ ε ! . . . Ὑπὸ ἥλιον

τοιοῦτον ὅστις θάλλος χύνει καὶ ζωὴν,

χρυσουῖς ἐπὶ σμαράγδου κυλιόμενος,

πρὸς τί φραγμοὺς καρδίας ἐμπηγνύετε

ψυχρὰν θανάτου ἐπεκτείνοντας σκιάν ;

Ἀχάριστοι ! ἀρκοῦσα ἡ τοῦ τάφου σας

σκιά δὲν εἶναι ; Βρίθαι ἡ ζωὴ ἐδῶ·

ποθοῦμεν τὸν ὀρίζοντα ἐλεύθερον,

διότι ἀγαπῶμεν, ἀγαπώμεθα.

Τὰ ἐθνικά σας σύνορα εἶναι κλοπῇ.

Αἰῶνες τόσοι αἵματος καὶ τύψεων

σκληρῶν τοῦ συνειδότος μᾶς ἐμόρφωσαν.

Ἡρύνθη ἡ καρδία μας ἐπ' ἀπειρον

ἐντὸς δακρύων τόσων, καὶ ὁ νοῦς ἡμῶν

ἐν ἐπιστήμῃ ἤρξατο ὑψούμενος.

Πατέρις ἡμῶν ὁ κόσμος εἶν' ὀλόκληρος.

Τὸ ἄρμα ἤδη πλεόν τῶν κατακτητῶν,

ὡς σκιερὸς τις ὄγκος μεταξὺ φωτός

ἀπλέτου, ἔλκει γέλωτας καὶ σκώμματα.

Ἡ ἐπιστήμη ἠνέωξε τὰς πύλας τῆς

οὐρανομήκεις πλέον, μεγαλοπρεπεῖς,

καὶ ὑπ' αὐτὰς ὠχρίασαν οἱ φωτεινοὶ

τοῦ παρελθόντος ἥρωες κατακτηταί,

Ἀλέξανδροι, Ἀννίβαι, Ναπολέοντες.

Ἰδοὺ τὴν· ἀνατέλλει μεγαλοπρεπῆς

φωτὸς χειμάρρους αἰωνίου χέουσα.

Τοῦ σκοτούς τέκνα, τόπον εἰς τὸ ἄρμα τῆς !

.

Ὦ ! ὡς σὲ εἶδον δόξη ἀνατέλλοντα
ἐπὶ ἀνθέων τόσων αἵματοβαφῶν,
σὲ τὸν Μεσσίαν ἄλλος Συμεὼν ἐγὼ,
νὰ σ' ἴδω καὶ μεσουρανοῦντα ἤβελον,

τῆς ἀληθοῦς ἐλευθερίας φαινέ,

αἰώνις ἀστήρ ! Δακρύων ἐκ χαρᾶς

ἐν ἄσματος τασάκις σ' εὐηγγέλισα·

πλὴν ἤδη ἐλευκάνθη φεῦ ! ἡ κόμη μου,

προσῆγγισ', ἀτενίζων σε, τὸν τάφον μου

καὶ μετ' ὀλίγον, ὡς ὁ ἥλιος αὐτός,

θὰ δύσω, τ' ὄναρ πρὶν τὸ περιπόθητον

μορφήν λαμβάνων ἴδω καὶ ψηλαφητόν.

Περῶν ἐν φαντασίᾳ τοὺς ἐνιαυτοὺς

τὸ ἐκθαμβὸν μου ὄμμα κ' ἡ καρδία μου

ἐν μέσῳ οὐρανῷ, σέ, τὸ διάδημα

τοῦ σύμπαντος φοροῦντα, ἀτενίζει, γῆς

μονάρχην μόνον, μόνον περιφίλητον.

Οἶα εἰκὼν ! Θεέ μου ! οἶον θέαμα ! . . .

Ὦ ! κρῖμα νὰ διέλθωσιν ἐν αἵματι

ἀγνῷ τοσοῦτοι χρόνοι καὶ ἐν συμφορᾷ !

Ὦ ! κρῖμα εἰς τὰ τόσα ἤδη πτώματα

βαρδάρου ἐποχῆς, τυφλῆς ὑπάρξεως !

Βαρὲτα ἡ κατάρρα των κ' αἰώνιος

ἐπὶ τῆς τῶν τυράννων πάντων κεφαλῆς ! . . .

Οἶα εἰκὼν ! Θεέ μου ! οἶον θέαμα !

Ὦ φαντασία κράτει με ὑπόπτερον ! . . .

Εὐώδης αὔρα, ἐπὶ χλόης ἀνθηρᾶς,

σκιρτῶσα, δὲν προσκόπτει εἰς τὸ φάσγανον

τὸ πρότερον ἀστράπτων ὑπὸ τὴν σκιάν.

Τὰς λαίμητόμους ἤδη ἀνεπλήρωσαν

κοιτίδες βρεφικαί· ἰδοὺ τὸ ὄνειρον

ἐνιαυτῶν τοσοῦτων πόνου καὶ ζυγοῦ,

ἐντὸς εὐδαιμονίας ἐκπληρούμενον !

Ἰδοὺ πρὸς ἔργον καὶ ἀγάπην ὁ θνητὸς

μὲ φαινὸν τὸ μέτωπον ὀρθούμενος !

Ἰδοὺ, οἱ πάντες, ἀδελφοὶ ἐλεύθεροι,

ἐν ὅλον ἀπαρτίζουσιν ἀχώριστον !

Κοινὴ ἡ μήτηρ γῆ, ἰδοὺ, τὸ ἔαρ τῆς

φοροῦσα, τὰ κοινὰ ἐναγκαλιέσται

ἐν ἀσπασμῷ τῆς τέκνα ! Τῆς μακρᾶς ἰδοὺ

μελέτης τόσων χρόνων τ' ἀποτέλεσμα !

Ἰδοὺ εἰκὼν πρὸς ἐκστασιν ἀτέρμονα,

ἐπίφθορος σκηναγραφία ποιητοῦ !

Ὦ ! τώρα, τώρα μόνον εἶναι φοδερὸς

ὁ θάνατος !

Ἄλλ' οἶμοι ! . . . ἦτο πλάνη μου·

ἀπλοῦ ὄνειρου ἤμην παίγνιον ἀπλοῦν,

ἐνθ' ὁ Χρόνος βαίνων καὶ προσέλκων με,

ἐκάγχαζεν ὁ δόλιος σαρδωνικῶς . . .

Ἐλευθερία φίλη, πρὸς τὸ χῶμά μου

ἀπηυδῆκώς προβαίνω νὰ κατακλιθῶ.

Σὺ ἄρδεις τὴν γῆν μας καὶ τὰ ἀνθη μας.

Τὴν ἐκ τοῦ πρὸς σε ἔρωτος ὑπερχειλῆ

καρδίαν μου ἐφ' ἅπασαν ἤδη τὴν γῆν

κενόνω πρὸς σποράν τοῦ μέλλοντος πολλήν,

ἀρίων διαθήκην μου ἀνέκκλητον,

εἰς πάντα αἰσθανόμενον καὶ κρίνοντα,

λατρείαν πρὸς σε ἄκρατον, αἰώνιον.»

Κατέδυσεν ὁ ἥλιος καὶ μετ' αὐτοῦ
κατέδυσε καὶ ἔτος εἰς τὴν ἄβυσσον.
Ὡ Βίκτωρ, ζῆθι ἤδη καὶ ἀπόθανε
ἀμέριμνος καὶ χαίρων· ἡ καρδία σου
θὰ ἀναζήσῃ πάλιν πάλλουσα θερμῶς,
κ' ἐλεύθερα τὰ ῥόδα εἰς τὸν τάφον σου
τὸν σεβαστὸν ὅ' ἀνθήσωσι χαρμόσυνα,
κατὰ τὴν Ἰλαρὰν καὶ ῥοδοδάκτυλον
αὐγὴν ἐκείνην, μέγας ὅτε ἀσπασμὸς
ἀπ' ἄκρων ἕως ἄκρων τὴν ὑψήλιον
ἀδελφικὴς καὶ θάλλων καὶ αἰώνιος
θὰ περιδάλλῃ μεγαλύνων τοὺς θνητούς.
Χωρεῖ ὁ Χρόνος καὶ διθάσκει πάντοτε!

IV

Τοιαῦτα χεῖλῃ ὁ Θεὸς εὐχόμενα ἀκούει.

Συμπλέξατε μέ ἄνθη πάλιν,
Νεάνιδες ἀμεριμνώσαι,
εὐώδες στέμμα καὶ εἰς ἄλλην
τοῦ ἔαρός σας ἐποχὴν
Δράμετ' εὐθύμως ἐστεμμέναι.
Χαρῆτε! οἴμοι! μένουν τόσαι
πρὸς λήθην θλίψεις κακρυμμέναι!
κ' ἡ λήθη θάλλει τὴν ψυχὴν.

Πρὶν ἢ χιὼν τὴν εἰς βοστρύχους
πίπτουσαν κόμην σας λευκάνῃ,
καὶ, κυρτωθὲν ὑπὸ τοῦ ψύχους
τὸ ῥόδον σας ἐκμαρυνθῇ,
Ψάλλετε ᾠσματα ὑμνοῦντα
ὅ,τι ἐλεύθερον βλαστάνει,
Ψάλλετε ᾠσματα θρηνοῦντα.
πᾶν ὅ,τι δοῦλόν που ἀνθεῖ.

Ἀλλοίμονον! οἱ τεθλιμμένοι
τὸν βίον ἄγουσι δυσφόρως.
Ψάλλετε, ψάλλετε, παρθένοι·
δὲν ἀναμένει ὁ αἰὼν!
Κ' ἐγὼ τὴν λύραν μου ἀρπάσας
θὰ συνοδεύω παραφόρως
κ' ἐνδακρὺς ὅλος τὰ ᾠσματά σας
ἕως οὗ φθάσουν τὸν Θεόν!

Σῦρος

ΙΩ. Γ. ΦΡΑΓΚΙΔΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

τῆς δεσποινίδος Α***

Βορέας ἔξω μαίνεται δριμύς καὶ ῥιγοδόλος·
Πέπλος χιόνος παγερὰς καλύπτει τὰ ἐδάφη·
Τεθλωμένος, σκιστεῖνός τοῦ οὐρανοῦ ὁ θόλος,
Εἶναι τὰ νέφη πένθιμα ὥσπερ θρηνοῦντες τάφοι.

Πενθεῖ ἡ φύσις ἅπασα· ἐκρύβθησαν οἱ λάλοι
Κορυδαλοί· πᾶν ἄλλοτε λάμπων, γελῶν καὶ ᾄδον
Κοιμάται τώρα νάρκωθὲν ἐν νεκρικῇ ἀγκάλῃ·
Σιγᾷ ἡ λύρα καὶ αὐτῶν τῶν Ἑλικωνιάδων.

Ἄλγετ', θρηνεῖ πλειότερον ἡ πάσχουσα καρδία!...
Τὸ πᾶν αὐτῇ ἢ βάρυθρον ἢ σκότῃ ἐρινύων.
Ἡ θύελλα δὲν ἔπαυσε, δὲν ἔργεται· αἰθρία,
Βλέπει βασάνων ὄρμαθὸν τὸν θλιβερόν της βίον....

Ἀλλὰ, ὦ κόρη ποθεινὴ καὶ ἀδελφὴ χαρίτων,
Τὸ ἔαρ ἐπανέρχεται γελῶν καὶ μυροδόλον,
Ἡ γῆ κοσμεῖται χαίρουσα διὰ λαμπρῶν ταπήτων,
Βλέπω γλυκὺν καὶ μαγικὸν τοῦ οὐρανοῦ τὸν θόλον,

Ἢ φύσις πάλιν μειδιᾷ, σκιρτᾷ, ἀναγεννᾶται,
Ὡς ἀσθενὴς ἐπανιδὼν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου, —
Πρὸ ἡρανθέμων κύπτουσι γελῶντες διαδάται,
Ποθοῦντες μύρα ἔαρος καὶ τέρψεις νέου βίου, —

Κορυδαλοί, μικροὶ εἰρουθοὶ καὶ χελιδόνων σμήνος,
Ῥόδα καὶ κρίνοι, ψαῖδρουπὰ κοσμήματα λειμώνων,
Τρυνοὺς τελοῦσιν· ἔπαυσε τοῦ κώδωνος ὁ θρήνος,
Κ' ἐξελεάνθη ὁ ὁδὸς τῶν τῆς καρδίας πόνων, —

Καὶ λησμονεῖ τις (ὦ χαρὰ!) τὸ παρελθὸν τελεῖως,
Καὶ ὁ μανθῶας ἐπὶ πᾶν ἀπλοῦται τῆς γαλήνης,
Κ' ἰδοὺ ἡκτινοδόληται ὁ Ἑλικῶν ὁ θετός,
Κ' ἡκούσθησαν μορμυρισμοὶ ἐνθέου χαρμολύτης, —

Ὅποτεν, ὦ ξανθόκομη καὶ προσφιλεῖ νεᾶνις,
Τὰ χεῖλῃ εἰς μελοῖα ἀνοίγῃς συμπαθείας,
Καὶ, ἀπωθοῦσα δέλεαρ ψυχρᾶς τοῦ κόσμου πλάνης,
Τοξοῦνθες βλέμματα μεστὰ εἰλικρινοῦς καρδίας!

Βραῖλα Ἰανουαρίου 23 1872.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥΣ